

окръгляване на границите на българската държава.

При царь Симеона България достигнала до най-голямото разширение на своите граници. Тя била тогава най-силната и най-голяма държава на изток. На север достигала отвъд Дунава до Карпатите, на изток граничела с Черно море, на юг излизала на Бъло море, и заобикаляла Сър и Солун, достигала до Адриатическо море, по което продължавала на запад, и през Босна влизала въ досег с Моравия. Въ границите на Симеонова велика България влизали: Тесалия, Епир, Албания, днешна Сърбия, Черна гора, Далмация, Сръм и пр. Но величието на Симеонова България не е само въ нейните разширени граници и военна слава. Въ времето на този велик и просветен български владетел, България става огнище на висока славянска култура. Съ своята писменост тя спомогнала много за духовното издигане на другите славянски народи. Царуването на Симеона е ознаменувано съ най-големия разцвет на българската книжнина. Ето защо то се счита за **Златен век** на българската история.

При второто българско царство, България придобила най-обширни граници при царь Иванъ Асенъ II. Отъ нея се откъснали областите отвъд Дунава, но въ замѣна на това, тя включила въ своите граници почти цѣлия Балкански полуостровъ. Отъ тогава рѣка Дунавъ се установява като постоянна и естествена граница на Бъл-

гария на север. Тя граничела пакъ, както при Симеона, съ три морета: Черно, Бъло и Адриатическо, но този път въ нейните предѣли влизатъ Кавала и Солунъ на Бъло море, Драчъ и Алена на Адриатическото море. Освенъ Тесалия, Епиръ и Албания, тя обхващала сѣщо голѣма частъ отъ Сърбия, а Македония влизала изцѣло въ границите на българската държава. При този могъщъ царь, обединението на българската народност на Балканите е било пълно.

По-късно, много по-късно, следъ петвѣковно турско робство, Велика България възкръсна наново, но само на книга: въ Санъ-Стефанския договоръ. Възъ основа на проучванията и фактите, изнесени отъ незаинтересовани чужди дипломати и учени се очертаха сѣщинските народностни граници на България: на север — р. Дунавъ, на изток — Черно море, на юг — Бъломорското крайбрежие, планините Пиндъ и Грамосъ, а на западъ Източните албански планини, Шаръ, Скопска Черна гора, басейнътъ на българска Моравя и областта на р. Тимокъ.

Съ разкъсването на Санъ-Стефанска България на конгреса въ Берлинъ, за българския народъ се откриха нерадостни страници на борби за народностно обединение.

Днесъ Велика и Обединена България възкръсва наново подъ мъдрото ръководство на своя обичанъ царь Борисъ III, за да поеме своя предопредѣленъ отъ историята пътъ.

Съ този брой завършваме втората годишнина на сп. Орле.

Първиятъ брой отъ третата годишнина ще излезе въ началото на м. октомврий.

Презъ идущата година сп. Орле ще излиза още по-подобро, разнообразно и всѣка книжка съ повече страници.
